

Composities van Strijbosch zijn als gegroeid

beeldende kunst

AMSTERDAM – De schilderijen van Wim Strijbosch, die nu bij Koorring aan de Spiegelgracht hangen, roepen ogenblikkelijk de warme jaren vijftig op, toen het echt bruiste in de kleine kunstwereld van Amsterdam.

Vandaag wordt nieuwe kunst op een hooghartige manier, zonder veel argumenten geponeerd of genegeerd. Deze cynische periode van het 'post-modernisme' is arm aan discussie. Veertig jaar geleden ging het er anders aan toe. Kunstenaars vormden groepen met principes. Sommige schilders konden zich wel in meer dan één groep vinden, maar

het kwam ook voor dat deze clubjes elkaar bestreden als sekten.

Vandaag de dag blijkt dat niet alle impulsen uit die tijd verbruikt zijn. Er worden weer met nieuwe energie lyrische abstracties geschilderd in de expressionistische trant. Dertig jaar geleden verzandde die vrije expressie in het 'informele', dat inderdaad vormloos was. Koele stromingen hebben er toen een punt achter gezet: 'Nul', de a-dynamische objecten van Wim Schippers, de Pop Art. Maar al jaren tevoren verwierp de groep 'Creatie' het expressionistische driftleven van Appel c.s. als niet bijdetijds genoeg. 'Creatie' streefde naar een absolute kunst zonder resten van figuratie, net als de muziek.

Toen hij in 1951 lid werd van deze groep, was Strijbosch 23 jaar. Hij had nog 17 jaar te leven. Voor deze eerste expositie bij Koorring is alleen uit werk van de jaren 1957 en 1958 gekozen. Men krijgt dus vooralsnog maar een beperkte kijk op het oeuvre, dat trouwens meer omvat dan schilderijen, gouaches en monotypes. Die 'particuliere' kunst betekende voor Strijbosch maar één facet van zijn werk. Hij was sterk gericht op het maatschappelijk functioneren, onder meer als grafisch ontwerper (De Bijenkorf), decorontwerper (toneelgroep Test) en docent (in Den Bosch en aan de Rietveld academie in Amsterdam). In de Liga Nieuw Beelden en als lid van de Vereniging van Beoefenaren van de

Monumentale Kunst streefde hij naar een nauwere samenwerking met architecten.

Het werk op deze tentoonstelling roept tientallen wanden van een aantal kunstenaars uit die tijd in de herinnering. Het komt voort uit een beeldend denken dat veel te danken heeft aan het voorbeeld van Paul Klee. De schilder heeft ook kennis genomen van het Constructivisme, maar behandelt geometrische vormen die van oorsprong strikt geometrische zijn, in een grafisch en picturaal samenstel, op gelijke voet met partijen die niet strikt benoembare dingen suggereren, die aanneemelijk zijn naast de wereld van al bestaande dingen. In de betrokken periode had Strijbosch kennelijk een

zekere affiniteit met Corneille, die destijds composities schilderde die aan plattegronden en aan kustkaarten doen denken. Ten opzichte van zijn opleiding bij Mart Stam had Strijbosch hier al een hele weg afgelegd. Zijn composities lijken niet ontworpen te zijn, maar gegroeid als oude stadskernen, of natuurlijk als bloemen of constellaties. Het palet is in de regel welluidend. Een volgende expositie zal uit een ander deel van het oeuvre worden gekozen.

Dolf Welling

Kunsthandel C.M.Koorring, Spiegelgracht 14-1, Amsterdam: Wim Strijbosch. Di t/m za 12 - 17.30 t/m 22 april.

Trouw 20 mrt. 1990.